మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సుబ్బూకి ఇక నిద్రపట్టలేదు.

తిన్నగా వంట గదిలోకి వెళ్ళాడు.

ఫిల్టర్ తెరచి చూశాడు. కొద్దిగా డికాషన్ వుంది.

ఫ్రిజ్‌లో వున్న పాలపాకెట్ తీసి స్టౌ ముట్టించి పాలు కాసి కాఫీ కలిపాడు. డికాషన్ ఎక్కువయిందేమో కాస్త చిరు చేదుగా వుంది కాఫీ.

'అయినా ఫర్వాలేదులే' అన్నట్లుగా తలపంకించి పంచదార కలిపి రెండు కప్పుల్లో పోసాడు. వాటిని తీసుకుని మహా పడుకున్న గదివైపు చుశాడు. లోపల పాటలు సన్నగా వినిపిస్తున్నాయి. మెల్లిగా మోచేత్తో తలుపుమీద శబ్దం చేసాడు.

వెంటనే తలుపు తెరుచుకుంది.

"ఓహ్, నువ్వు నిద్రపోలేదా? గుడ్‌మార్నింగ్" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

మహా మాత్రం నవ్వకుండా అతన్ని ఎగాదిగా చూసింది.

"ఏంటి? అప్పుడే లేచావ్. అబ్బో కాఫీ కూడా కలిపేసావా? ఏంటి సంగతి?" అంది మహా.

"ఏమో కోయిల కూత వినపడింది. రారా! బయట కూర్చుని కాఫీ తాగుదాం" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

"అబ్బా ..నీకు కాకి అరుపుకి కోయిల పాటకి తేడా కూడా తెలుసునా?" అంది మహా వెటకారంగా.

"అవును అది తెలిస్తే కౌశిక్‌గాడిలాంటి వాడిని ప్రేమించి ఇక్కడిదాకా ఎందుకొస్తావ్? అద్సరేగానీ కాఫీ చల్లారిపోతుంది వస్తేరా లేకపోతే మానెయ్ నేను నీ డీల్ వప్పుకుందామని మాట్లడదామని పిలిచాను" అంటూ ఓపెన్ టెర్రస్ మీదకి వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బూ.

కౌశిక్ పేరు వినగానే ఎలర్టయింది మహా.

సుబ్బూ మూడ్ ఎప్పుడెలా మారిపోతుందో తెలియదు. వెంటనే టాయిలెట్‌లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని పరుగెత్తుకొచ్చి సుబ్బూ పక్కన కూర్చుని కప్పు అందుకుంది.

"ఆహా! ఎంత బాగుంది కాఫీ. కాఫీ అంటే ఇలా వుండాలి" అంటూ చప్పరిస్తూ తాగుతున్నాడు సుబ్బూ.

మహా కొంచెం సిప్ చేసి "అబ్బా ఎంత చేదుగా వుందో" అంది మొహం వెగటుగా పెట్టి.

"కాఫీ ఇలానే వుండాలి బేబీ. పాయసంలానో, పరవాణంలానో కాదు. అసలు వంట చేస్తే మగవాడే చెయ్యాలి. ఏదో బయటపనుల వల్ల గరిట ఆడదాని మొహాన పడేసాడు. ఆ మాత్రానికే పె...ద్ద బిల్డప్. చరిత్రలో నలుణ్ణి, భీముణ్ణి గొప్ప వంటవాళ్ళని చెప్పుకున్నారు గానీ దమయంతి పాకం, ద్రౌపది పాకం అని ఎవరూ అనలేదు" అన్నాడు కళ్ళు అరమోడ్పుగా మూసి చల్లగాలిని ఆస్వాదిస్తూ.

నిజానికి ఇంకా తెలవారలేదు.

గోదావరి మీదనుండి గాలి తెరలు తెరలుగా వస్తున్నది. పక్షులు గోల ప్రారంభమైంది.

పగలు అలసిపోయిన నగరం ఆ సుఖం నుండి మేల్కోవడానికి ఇష్టంలేనట్లుగా నిశ్శబ్దంగానే వుంది.

మహా సుబ్బూ ఓవర్ ఏక్షన్ చూసి వస్తున్న నవ్వు ఆపుకుని వాళ్ళంతా ఎవరూ?" అనడిగింది అమాయకంగా.

"అంటే ... తల్లీ.. మనకి నలుడు, భీముడూ కూడా తెలియదా?"

"భీముడు పేరు విన్నాను గానీ ... హూ యీజ్ నలుడూ?" అంది.

"అమ్మో అవన్నీ యిప్పుడు చెప్పలేను గానీ నాకు కౌశిక్, రాణీల గురించి చెప్పు" అన్నాడు సుబ్బూ కాళ్ళు పైకెత్తి కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఇప్పుడెందుకు. ప్రొద్దుటే వాళ్ళ సంగతి?" అంది మహా చిరాగ్గా.

"మరయితే నేను వాళ్ళని గుర్తుపట్టేదెలా? నువ్వు రివెంజ్ తీర్చుకునేదెలా? డీల్ వదిలేద్దామా?" అన్నాడు సుబ్బూ చిలిపిగా నవ్వుతూ.

"అమ్మో వద్దు" అంటూ గాభరాగా సుబ్బూ చెయ్యిపట్టుకుంది.

వాళ్ళప్పుడు సోమాజీగూడాలో వుండేవారు. అతను యశోదాలో చేరాడని విన్నాను. డాక్టరు కదా. నువ్వు ఓపికగా ఎంక్వయిరీ చేస్తే తెలిసిపోతుంది సుబ్బూ" అంది మహా.

"ఓ.కే. అవునూ రాణీ అందంగా వుంటుందా?"

మహా అతనివైపు కోపంగా చూసింది.

"దాని అందం సగతి నీకెందుకు?"

ఏం లేదు. డీల్ కష్టమైంది. అందంగా వుంటే పనిచేసిన కష్టం నాకు తెలియకుండా హాయిగా వుంటుందన్నమాట. అంటే అయి మీన్ కంఫర్టబుల్‌గా, శ్రమ తెలియకుండా అనుకున్నది సాధించేయొచ్చు" అంటూ నవ్వాడు సుబ్బూ.

మహాకి వళ్ళు మండిపోయిందతని మాటలకి.

"ఆఁ వుంటుంది వెళ్ళు. మొప్పకళ్ళు, షెల్స్‌లాంటి చీక్స్ లెప్పర్స్ నోస్. పో వెళ్ళి చూసి తరించు" అంది కోపంగా. మహా ఉడుక్కుంటుంటే సుబ్బూకి తెగ నవ్వొస్తున్నది.

"అంతేలే ఆడవాళ్ళు తోటి స్త్రీ అందగత్తె అని ఎప్పుడు ఒప్పుకున్నారు గనక. సరే ఆవిడ అందం సంగతి నాకెందుగ్గాని. ఇప్పుడు చెప్పు ఈ డీల్ ఖరీదయింది. పనికూడా పనికిమాలింది. ఇద్దరు అన్యోన్యమైన దంపతుల కాపురం ముక్కలు చెక్కలు చేసి మూసీనదిలో కలపాలి. దేవుడా! ఎంతటి పాపిష్టిపనికి నన్ను పుట్టించావయ్యా" అంటూ రాగం తీసాడు సుబ్బూ నాటకీయంగా.

మహా వెంటనే అతని బుర్రమీద కప్పుతో కొట్టింది.

వెంటనే షాకయినట్లు సుబ్బూ లేచి నిలబడి "ఒసే రాక్షసీ నన్నుగాని చంపేస్తావా?" అన్నాడు.

"అవును చంపుతాను. పిచ్చిగా వాగావంటే. ఎంతకావాలో చెప్పు పడేస్తా. అంతేగానీ వెధవ మెలోడ్రామా లెయ్యకు. వాళ్ళ పేరులెత్తితేనే నాకు మంట" అంది కోపంగా.

సుబ్బూ నేలమీద మహా కాళ్ళ దగ్గర చతికిలబడ్డాడు.

"అద్సరే మహా. వూరికే సరదాగా అన్నాను. నిజంగానే ఖర్చవుతుంది. నా దగ్గర డబ్బులేదని నీకూ తెలుసు. ఏదో కొద్దిగా అయితే నేనూ నిన్నడగను. అందుకే అడిగాను. నీకేం డబ్బున్న మా తల్లివి" అన్నాడు

మహా కోపం తగ్గి "అవును నాకు తెలుసు. ఎంతకావాలో చెప్పు?" అంది.

"ముందో రెండు లక్షలయితే నా ఎకౌంట్‌లో వెయ్యి. ఫర్‌అదర్ పనిని బట్టి. అవసరమైతేనే. నీకు తెలుసు. నేనెవరి సొమ్మూ తిననని.

మహా తలూపింది. అప్పుడే ఆకాశం చిన్నగా వెలిసిపోతున్నది.

ఆకాశంలో బారులు తీరిన రకరకాల పక్షులు ఎంతో క్రమశిక్షణగా గుంపులుగా నీటివాలు మీదకి వంగి ఎగురుతున్నాయి.

రాత్రంతా తమ ఉనికిని పోగొట్టుకుని నలుపురంగులోకి మారిన యావత్ ప్రకృతి సూర్యకాంతితో దేహాన్ని కడుక్కుని ప్రస్ఫుటమవుతూ దర్శనమిస్తోంది.

డాబామీద పూలచెట్లు పచ్చదనంతో విరుస్తున్న మొగ్గలతో సుందరంగా మెరుస్తున్నాయి.

"సుబ్బూ.." మెత్తగా పిలిచింది మహా.

"ఊ"

"గట్టిగా కొట్టానా...?"

"లేదమ్మా. చచ్చేట్లు మాత్రమే కొట్టావ్. అక్కడ మా అమ్మ నాకోసం ఎన్ని పూజలు చేస్తున్నదో! బుర్ర చిదికి కుట్లు పడలేదు" అన్నాడు మళ్ళీ తల తుడ్దుకుంటూ.

"సారీ సుబ్బూ. ఏంటో దాని పేరెత్తితే నాకు చెప్పలేని కోపం వచ్చేస్తుంది. షి యీజే ఛీట్!"

"సరే. ఇప్పుడు నేను సీరియస్‌గా మాట్లాడుతున్నా వాళ్ళని కలవాలంటే నేను కొంత స్టేటస్ మెయింటెయిన్ చెయ్యాలి. అందుకే అంత డబ్బు అడిగాను. నీకు తర్వాత అంతా లెక్కలు చూపిస్తాను. నువ్వు జాగ్రత్తగా వుండాలి. మీరంతా ఆడవాళ్ళే మిగిలారు. ఒకరికొకరు తోడుగా వుండి హెల్ప్ చేసుకోండి. నేను మధ్య మధ్య వస్తూంటానులే. అమ్మాజీకి కూడా చిన్నపని మీద వెళ్తున్నానని చెబుతాను. నేను లేనని అందరికీ చెప్పేయకండి" అని కొన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పాడు సుబ్బూ.

అతని మాటలకి కన్నీళ్ళొచ్చాయి మహాకి.

"త్వరగా వచ్చేయ్" అంది అతని భుజం పట్టుకుని మహా దిగులుగా.

సుబ్బూ ఈసారి నవ్వలేదు.

జోక్ చేయలేదు.

ఆ మనోహర ప్రాతఃకాలంలో అతని హృదయం ఆమె స్పర్శతో పరవశించి మోహనరాగమాలపించింది.

ప్రొద్దుటే వచ్చిన సుబ్బూని చూసి కాళిదాసు "ఏంరా పొద్దు పొద్దుటే వచ్చావు డబ్బులేవన్నా కావాలా?" అనడిగాడు.

"ఎప్పుడు డబ్బుల రందేనండి మీకు. మిమ్మల్ని చూడాలనిపించిందండి. వచ్చేసా" అన్నాడు సుబ్బూ యథాప్రకారం అరుగుమీద చతికిలబడుతూ.

"ఏరా ఏళాకోళం.. నీలాంటి కుర్రగాడికి పొద్దున్నే నన్ను సూడాలనిపించిందా?"

ఇంతలో కాళిదాసుకని కాఫీ తెచ్చిన సత్యవతి సుబ్బూని చూసి "ఏంటి సుబ్బూ ఇలా వచ్చావ్? అంటూ ఆ కాఫీ సుబ్బూ చేతిలో పెట్టింది.

"ఏటే నా కాఫీ ఆడికిచ్చేస్తన్నావ్. వొళ్ళు తెలీటంలేదేంటి?" అన్నాడు కాళిదాసు అక్కసుగా.

"మీరుండండి. ఎదవ కుళ్ళుబోత్తనం మీరూను" అంటూ మరో గ్లాసు తెచ్చి కాళిదాసుకిచ్చి సుబ్బూ పక్కన చతికిలబడింది సత్యవతి.

"ఊరెళ్తున్నానండి. అది చెప్పడానికే వచ్చాను"

"ఏ వ్వూరా. మీ యింటికా?" అనడిగాడు కాళిదాసు ఆరాగా.

సుబ్బూ తలదించుకున్నాడు. "వూరేగాని. వాళ్ళని చూడటానికి కాదండి" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

సత్యవతి అతని మొహంలోకి ఎగాదిగా చూసింది.

సుబ్బూ మొహం కళాహీనం కావడం గమనించి అతని గడ్డం పట్టుకుని మొహమెత్తి "అదేంట్రా పిచ్చి సన్నాసీ? అంతదూరవెల్లి ఆళ్ళని చూడవా? నా మాట యిని ఎల్లి చూడు. ఆళ్ళెలా వున్నారో ఇవరమన్నా కనుక్కో" అంది లాలనగా.

సత్యవతి ప్రేమకి సుబ్బూకి దుఃఖమొచ్చిందిగానీ దాన్ని అదుపులో పెట్టుకుని "అలాగేనండి" అన్నాడు.

"ఇంతకీ దేనికిరా ఎళ్ళేది?" అన్నాడు కాళిదాసు.

"చిన్న డీల్ దొరికిందండి. ఆ పనిమీద"

"ఎవరిదేంటి? వడ్డీల కేసేనా? జాగ్రత్తరా బాబూ! అక్కడ గూండాలెక్కువ" అన్నాడు హెచ్చరిస్తున్నట్లుగా.

"ఎక్కడ లేరండి? అక్కడ బే, బే అంటూ మీద కొస్తే ఇక్కడ "అండీ, అండీ" అంటూనే కొంపలార్పేస్తారు. మొత్తం మీద అందరూ పకోడి కొంపార్పి అప్పనంగా తినేయాలనుకునేవాడే"

సుబ్బూ మాటలకి సత్యవతి నవ్వింది.

"అద్సరేగాని.. జాగ్రత్త. మళ్ళీ వస్తావుగా"

సుబ్బూ బాధగా ఆమెవైపు చూశాడు.

నాల్రోజులకే తనపట్ల ఆమె మనసులో అల్లుకున్న ప్రేమ ఆమె తడికళ్ళలో అద్దంలా మెరుస్తూ కనిపించి అతని కళ్ళు చెమర్చాయి.

"అయ్యో అక్కడే వుండిపోనండి. ఒకసారి మిమ్మల్ని చూసి చెప్పిపోవాలని వచ్చాను. ఈయన్ని ఎక్కడికీ ఒంటరిగా వెళ్ళనీయకండి. బి.పి వుంది. ఆయాసపడుతున్నారు. మీకున్న డబ్బు చాలు. కీచులాడుకోకుండా నవ్వుతూ వుండండి. మీరు మరీ ఆ జీడిపప్పులూ, నెయ్యీ వేసి పెట్టకండి. కాస్త నడవమనండి" అంటూ జాగ్రత్తలు చెబుతుంటే మొదటిసారి ఆ భార్యాభర్తలు కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నారు.

సుబ్బూ సూట్ కేసు సర్దుకుని బయల్దేరుతుంటే అమ్మాజీ, మహా ఒకలాంటి దిగులుతో అతన్ని నిలబడి చూస్తున్నారు.

"అన్నా అడక్కూడదుగానీ మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావో?" అంది అమ్మాజీ దిగులుగా.

"నేనేం ఏ ఫారిన్ో వెళ్ళిపోవటం లేదు. చిన్నపని వడ్డీల వసూళ్ళకి రోజులు రోజులు వెళ్ళలేదా? కాళిదాసుగారి వసూళ్ళన్ని దాదాపు అయిపోయాయి. మరో బ్రతుకు తెరువు చూసుకోవాలి కదా!" అన్నాడు విసుగ్గా.

అమ్మాజీ మరేం మాట్లాడలేదు.

"మీరే జాగ్రత్తగా వుండండి. సరస్వతమ్మగారు, అమ్మాజీగారు, పాపాయమ్మ అందరూ పెద్ద వయసువాళ్ళు. ఏ క్షణం ఎలా వుంటుందో తెలియదు. కనిపెట్టి వుండండి. అవసరమైతే ఫోను చెయ్యండి. వెంటనే వస్తాను" అన్నాడు.

అమ్మాజీ బుద్ధిగా తలూపింది.

సుబ్బూ మహా వైపు చూశాడు.

మహా అతనివైపు ఏదో చెప్పాలన్నట్లుగా చూసింది.

అమ్మాజీ ఏదో అర్థమైనదానిలా "ఇప్పుడే వస్తానన్నా" అంటూ బయటికి వెళ్ళింది.

"తమరేమన్నా చెప్పాలా?" అన్నాడు సుబ్బూ మహావైపు చూసి నవ్వుతూ.

మహా తడబాటుగా కనురెప్పలాడించి "ఏంలేదు.. ఏం లేదు డబ్బు నిన్ననే ఎకౌంట్‌లో వేసాను సుబ్బూ. చూసుకున్నావా?" అంది.

ఆ వెంటనే అతని సూట్‌కేసు తెరచి ఒక పేకెట్ అందులో పెట్టి మూసేసింది.

"ఏంటది?"

"ఏం లేదు నీకు డ్రెస్సులు కొన్నాను."

"నువ్వు రాయల్‌గా కనిపించాలి కౌశిక్‌కి. అందుకని"

సుబ్బూ నవ్వి "తల్లీ కొలతలు?" అన్నాడు సందేహంగా.

"నీ బట్టలు చూసే తెచ్చానులే" అంది మహా.

"థాంక్స్. వస్తా మరి" అన్నాడు సుబ్బూ.

మహా అలానే నిలబడింది.

"కొందరికి ఏ ఫీలింగ్స్ వుండవు మరి. వస్తా" అంటూ గడపదాటుతున్న సుబ్బూ చేతిని లాగి అప్రయత్నంగా ముద్దు పెట్టుకుని "మిస్ యూ" అంది మహా.

సుబ్బూ ఆమె వైపు చూశాడు. ఆమె చూపుల్లో అతన్ని ఎంతమాత్రమూ వదులుకోలేని నిస్సహాయత, ఆరాటం అతన్ని ఓ క్షణం కుదిపేసాయి. అయినా అతను మగవాడు. దేన్నయినా భరించగలవాడు. దేన్నయినా సహించగలవాడు.

సుబ్బూ తనని తాను అదుపు చేసుకుని వెనక్కి చూడకుండా ముందుకి సాగిపోయాడు.

"అత్తా"

"ఏంటి?" అంటూ కోడలివైపు చూసింది పాపాయమ్మ.

"నువ్వా దోసెల పని మానెయ్యమంటే వినవు. కాళ్ళు చూడు ఎలా వాచిపోతున్నాయో" అంది లత అత్త పక్కన వచ్చి మంచం మీద కూర్చుంటూ.

ఆ మాటకే పాపాయమ్మకి బోల్డంత సంతోషమేసింది.

కష్టాలకి కన్నీళ్ళు కార్చి, కార్చిన కళ్ళు ఆమె భావాన్ని వ్యక్తీకరించలేకపోయినా ఆమె చెయ్యి కోడలి వడిలో పెట్టి "ఏదో ఒకటి చెయ్యనివ్వవే. ఖాళీగా ఏం చేయను?" అంది

"ఉన్నది ఇద్దరం లింగూలిటుకుమని. నా సంపాదన వుంది. తాగి పాడు చేసేవాడు లేడు. ఈ వయసులో ఇంత కష్టమక్కరలేదు. నా మాట విను. ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకత్తా. నీకేమన్నా అయితే నా కెవరున్నారు చెప్పు?" అంది లత బాధగా.

లత ఆఖరి మాటకి కదిలిపోయింది పాపాయమ్మ.

నిజమే ఆడపిల్లలు ఏమాశించి అన్నీ వదులుకుని భర్త వెంట వస్తారు. నేనున్నానని ఇంత భరోసా యివ్వలేని మొగుడు దేనికి? పైగా తాగుడు, దొంగతనాలూ.. తను కూడా అర్థం చేసుకోకుండా గయ్యిమని మీదపడి కొడుకుని వెనకేసుకొచ్చి బాధలు పెట్టింది. ఏంటో వాడు మారతాడని ఆశపడింది తన తల్లి మనసు.

"ఏంటత్తా ఆలోచిస్తున్నావ్?"

"అది కాదే ఇయ్యేవన్నా గవర్నమెంటు నౌకరీలా? ఎప్పుడు తీసేస్తారో ఎప్పుడు వుంచుతారో? కాస్త నాలుగు రూపాయిలు కూడబెట్టుకుంటే పనికొస్తాయి గదా" అంటూ సణిగింది పాపాయమ్మ.

"ఫర్వాలేదులే. నేను కొంత ఫిక్స్‌డ్‌చేస్తున్నా. రేపు జబ్బు చేస్తే ఆస్పత్రులకి ఉన్నదంతా ఊడ్చాలి. ఇప్పుడు మనలాంటోళ్ళు ఆస్పత్రులకెళ్ళేకంటే ఆత్మహత్య చేసుకోడం మంచిది అత్తా!" అంది లత.

పాపాయమ్మ బదులు చెప్పలేదు.

లతలో వచ్చిన మార్పు ఆమెను ఆశ్చర్యచకితురాల్ని చేస్తోంది. దీనికంతటికీ ఆ సుబ్బూనే కారణం.

ఏ తల్లి కన్న బిడ్డో. ఎందుకొచ్చాడో తెలియదు. తమ కొంపల్లో ఆరిపోతున్న దీపాలెలిగించాడు అనుకుంది మనసులో.

"సాయంత్రం రెడీగా వుండు. నిన్నోచోటకి తీసుకెళ్తా" అంది లత మురిపెంగా అత్తగారి భుజాల చుట్టూ చేతులు చుట్టి.

"ఏటే బాబు రోయినీ కార్తెలో కురిసిన వానలా నీ మాటల్తో నన్ను సంపేత్తన్నావు. ఏటి కతా?" అంది పాపాయమ్మ కోడలివైపు అయోమయంగా చూస్తూ.

బదులుగా లత నవ్వి "అప్పుడే చెప్పను" అంది లేచి పర్సు తీసుకుని షాపుకెళ్తూ.

"సాల్లేవే, ఏదన్నా సినిమాకి తీసుకెల్తావో - నేరానా ఎదవ సినిమాలకి" అంది.

"అదేం కాదు" అంది లత వెళ్ళిపోతూ అక్కడే నిలబడి నవ్వుతున్న అమ్మాజీవైపు చూసి నవ్వుతూ.

లత వెళ్ళగానే అమ్మాజీ పాపాయమ్మ దగ్గరకొచ్చి "ఏంటి మామ్మా కథ! పొద్దున్నే ఇద్దరూ సరసాలాడేసుకుంటున్నారు?" అనడిగింది.

"ఏంటోనే పాపం, సాయంత్రం నన్ను ఎక్కడికో అట్టుకెల్తదంట" అంది పాపాయమ్మ.

"ఎల్లు మరి" అంది అమ్మాజీ నవ్వుతూ.

"ఈ కాల్లు సూసేవా అరిటి బోదెల్లా ఎలా వాసిపోయాయో. ఈటితో సికార్లేంటే... పైగా దోసెల యాపారం మానెయ్యమంటన్నాది. మానేస్తే ఆడికి.. సరి సర్లే" అంది పాపాయమ్మ నాలిక్కరచుకుని.

"ఆడికి...ఆడెవరూ? చెప్పు మామ్మా" అంది అమ్మాజీ పాపాయమ్మని కుదుపుతూ.

"ఊరుకోవే నోరు జారితే అదే అట్టుకుని ఏలాడిపోతావూ. మాయదారి సంత నీతో" అంది విసుక్కుంటూ.

"నా కర్థమయిందిలే. రామక్రిష్ణ వస్తున్నాడు కదూ! అతనికి పైసలిచ్చి మేపుతున్నావు కదూ! ఉండు అన్నొచ్చాక అంతా చెబుతాను" అంది కోపంగా అమ్మాజీ.

పాపాయమ్మ అమ్మాజీ కాళ్ళు పట్టుకున్నంత పని చేసింది.

"తల్లి తల్లీ అంత పని సెయ్యకే. ఎంతయినా తిండి లేకుండా దిక్కుమాలి ఏడుస్తుంటే కుక్కకి పడేసినట్టు పడేస్తన్నానే. ఎంతయినా తల్లిని కదా! కడుపు సించుకుని కన్న నేరానికి తప్పట్లేదే. ఈ సంగతి దానికి తెలిసిందంటే అన్నవెట్టదు. ఈ వయసులో నా కొంప ముంచకే అమ్మాజీ" అంటూ ఏడ్చింది పాపాయమ్మ.

పాపాయమ్మని ఆ స్థితిలో చూసి జాలేసింది.

"చాల్లే ఏసాలు నువ్వలా మేపుతూవుంటే నీ కొడుకెందుకు కష్టపడి పనిచేస్తాడు. ఇప్పుడనిపిస్తున్నది నువ్వే గారాలెట్టి అలా తయారు చేసావ్" అంది అసహనంగా.

పాపాయమ్మ అపరాధిలా తలదించుకుంది.

"నీకు తెలియదే తల్లిబాధ. ఆడ్ని కనేటప్పుడూ ఏడవాలి. కనిపెంచేటప్పుడూ ఏడవాలి. సెడితే ఏడవాలి. ఆణ్ణందరూ సీ కొడితేనూ ఏడవాలి. అసలు తల్లికావడమే ఒక ఏడుపే" అంటూ భోరుమంది పాపాయమం.

అమ్మాజీ మనసు చివుక్కుమంది.

పాపాయమ్మ గడ్డం పుచ్చుకుని తన కొంగుతో కళ్ళు తుడిచింది.

"మామ్మా ఏడవకు. నాకో బిడ్డవుంటే ఎంత బాగుండేది. అని రోజూ రాత్రులు ఏడుస్తుంటాను. ఇప్పుడనిపిస్తోంది నాకు పిల్లల్లేకుండా దేవుడెంత మేలు చేసాడొ అని. అయితే ఒకటి రామక్రిష్ణకి పైసలు ముప్పకు. ఎల్లకాలం నువ్వుంటావా? చెట్టంత అయ్యాడు ఏ చెట్టో కొట్టుకుని పుల్లలమ్ముకుని బతుకుతాడు. ఈసారి పైసలికిచ్చేవని తెలిస్తే నేను నీతో మాట్లాడనంతే. రాత్రి రెండుగంటలకి ఎవరో ఈల వేసిన చప్పుడిపిస్తున్నది. ఇది మీ యిద్దరి బాగోతమా?" అంది అమ్మాజీ.

పాపాయమ్మ సరేనని తలూపింది.

ట్రెయిన్ మౌలాలి వచ్చేటప్పటికే నెర్వస్ అయ్యాడు సుబ్బూ. రైలు చిన్నగా ఆగి ఆగి మెల్లిగా ప్లాట్‌ఫామ్ చేరింది. ప్రయాణీకులందరూ రైలు ఆగకుండానే గాభరా పడుతూ లగేజీలు తీసుకుని నిలబడుతున్నారు. సుబ్బూకి ఎప్పుడూ నవ్వొస్తుంటుంది. ఇన్ని గంటలు ప్రయాణం ఓపిగ్గా చేస్తారు కానీ ప్లాట్‌ఫామ్ దగ్గర కాసేపు వెయిట్ చేయలేరేంటా అని.

అందరూ దిగుతున్నా సుబ్బూ అలానే కూర్చున్నాడు. చివరికి కంపార్టుమెంటు ఖాళీ అయ్యాక సూట్ కేసు తీసుకుని మెల్లిగా అగమ్యంగా ప్లాట్‌ఫామ్ మీద నడకసాగించాడు. ఇప్పుడెక్కడికి వెళ్ళాలి? దిగగానే తల్లీ తండ్రీ గుర్తొచ్చారు. వెంటనే చూడాలనిపిస్తోంది. కానీ... కుదరదు. తల్లి తనని చుట్టేస్తుంది. తిరిగి వెళ్ళనివ్వదు. మళ్ళీ మామూలే కథే అక్కడే - అందులోనే కూరుకుపోవాలి. ఆ ముసల్ది వుండగా అది అసాధ్యం. అసలు తన తండ్రి ఇంటికి వెళ్ళాడో లేదో!? అన్నీ తెలుసుకోవాలనుంది. కాని.. తను కనబడితే వాళ్ళు వదలరు.

అలా ఆలోచిస్తూ అతను బయటకి వచ్చాడు.

తల్లీ తండ్రీ వుండే ప్రాంతాలు కాకుండా సోమాజీగుడా యశోదాకి దగ్గరగా వుండే ఒక హోటల్‌కి కేబ్‌లో బయల్దేరాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments